

Donald
Westlake

Zpackaný únos

Donald
Westlake

Zpackaný únos

Donald Westlake

Zpackaný únos

Věnováno
HENRYMU MORRISONOVÍ,
díky kterému mohla kniha vzniknout.

Popisované osoby a události jsou zcela smyšlené a nemají
žádný vztah ke skutečným lidem či aktuálním situacím.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

Jimmy the Kid

Copyright © 1974 by Donald Westlake

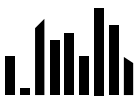
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Jimmy the Kid*, vydaného v roce 1974, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaurová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS
v Praze roku 2015 jako svou 5969. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5519-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9924-7 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9925-4 (ve formátu EPUB)

I

Dortmunder – oblečený v černém a s plátěnou taškou se zlodějským náčiním – se dostal na střechy domů z garáže na rohu. Na šesté střeše se nahnul přes okraj, aby se ujistil, že je na správné budově. Když pod sebou viděl šest pater vzdálenou ulici, která v záři pouličních světel vypadala jako plovoucí loď, na okamžik pocítil závrať. Auta zaparkovaná po obou stranách lemovala jeden tmavý jízdní pruh uprostřed. Ulicí právě projížděl taxík, jehož žlutá střecha se třpytila ve světlech. Za taxíkem se objevilo pomalu jedoucí policejní auto. Jeho nerozsvícený blikáč na střeše připomínal bonbon.

Ano, tohle je to správné místo. Dole byl vidět vývěsní štít kožešnictví, přesně tam, kde měl být. Dortmunder, kterému se z té výšky udělalo mírně špatně od žaludku, se odtáhl od okraje střechy, opatrně se otočil a přešel na opačnou stranu, odkud dolů vedlo požární schodiště do méně závrať způsobující temnoty. Zadní zdi domů tady na sebe byly namačkané tak blízko, že Dortmunder cítil, že kdyby se natáhl,

mohl by se téměř dotknout špinavé zdi naproti. Všechna okna byla temná. Byly tři hodiny ráno, takže ještě nikdo nebyl na nohou.

Dortmunder pomalu sestupoval po požárním schodišti. Plátěná taška tlumeně zacinkala pokaždé, když s ní zavadil o zábradlí. Dortmunder se při každém zvuku zamračil a stiskl zuby. Některá okna, která míjel, patřila skladům a obchodním firmám, ale za některými byly byty. Nacházel se v té části Manhattanu, kde vedle sebe koexistovaly rodiny i továrny. Nechtěl, aby se někdo vzbudil, spletl si ho s voyerem a zastřelil ho.

Druhé patro. Poškrábané, načerno natřené kovové dveře vedly ven z požárního schodiště, které zde končilo. Železný žebřík se mohl vysunout tak, aby dosáhl o patro níž, ale Dortmunder se neměl zájem dostat do obchodu v prvním patře, chtěl do skladu v patře druhém. V téměř absolutní tmě položil plátěnou tašku na zem, konečky prstů přejel přes celé dveře a došel k závěru, že se bude jednat o jednoduchou vloupačku. Pár vteřin hluku, ale jinak to nepůjde.

Klekl si, rozepl zip u tašky a po hmatu našel správné nářadí. Dláto. Malé páčidlo. Velký šroubovák s gumovou rukojetí.

„Sss!“

Zarazil se. Rozhlédl se okolo, ale neviděl nic jiného než tmu. Zdálo se mu, jako by na něj někdo zasy-

čel. Zřejmě krysa v popelnici. Dortmunder se postavil a chystal se zaklínit dláto do horního rohu dveří.

„Sss!“

Bože, znělo to téměř jako člověk. Dortmunder, který cítil, jak se mu vzadu na krku začaly ježít chloupky, sevřel dláto jako zbraň a znovu se rozhlédl.

„Sss! Dort-mundere!“

Téměř dláto upustil. Někdo zasyčel jeho jméno sy-kavým šepotem, který způsobil, že jméno *Dortmunder* znělo jako by bylo plné hlásky š. Tady ve tmě, kde široko daleko nikdo nebyl, někdo – nebo spíše *něco* – syčí jeho jméno.

Je to můj strážný anděl, napadlo ho. Ale ne; kdyby snad někdy strážného anděla měl, vzdal by to s ním už před lety.

Je to Satan, pomyslel si. Přišel si pro mě. Ruka, ve které svíral dláto, se mírně zachvěla. Dláto vydalo téměř neslyšný zvonivý zvuk, jak narazilo na železné dveře.

„Dortmundere, *nahoře!*“

Nahoře? Mohl by být Satan nad ním? Nemělo by být peklo pod zemí? Dortmunder rychle zamrkal a pak se podíval nahoru. Kovové mříže požárního schodiště se nad ním nejasně rýsovaly v matně červeném světle, které město New York vždy přičítá noční oblačnosti. Něco, nějaký tvor, stál na požárním schodišti o jedno patro výš. Obrys stvoření byl na pozadí červené oblohy téměř

neznatelný a tyčil se nad ním jako vytesaný chrlič na střeše kostela.

„Bože!“ zašeptal Dortmund.

„Dortmundere,“ zasyčelo na něj stvoření, „to jsem *já!* Kelp!“

„Panebože!“ řekl Dortmund a tak se rozčílil, že zapomněl, kde je, a odhodil dláto. Když dopadlo na požární schodiště, zařinčelo tak, že nadskočil.

„Ježišimarja, Dortmundere,“ zašeptal Kelp, „ne tak nahlas!“

„Běž pryč, Kelp,“ řekl Dortmund. Mluvil normálním tónem, ze kterého se už nedalo nic vyčíst.

„Chci s tebou mluvit,“ šeptal Kelp. „May mi řekla, kde tě najdu.“

„May to moc mluví,“ řekl Dortmund nahlas.

„Tobě taky, člověče!“ zakřičel hlas z některého z vedlejších domů. „Co to takhle ztišit, ať se můžeme trochu vyspat!“

Kelp zašeptal: „Pojď sem nahoru, Dortmundere, chci s tebou mluvit.“

„Ale já nechci mluvit s *tebou*,“ odpověděl Dortmund. Vůbec se nesnažil svůj hlas ztišit. Ve skutečnosti začal mluvit ještě hlasitěji. „*Nikdy* s tebou nechci mluvit,“ řekl. „Dokonce tě nechci ani *vidět*.“

„A jak by se ti líbilo, kdybys uviděl pár *policajtů*?“ zaječel hlas.

„Buď zticha!“ zařval Dortmund odpověď.

„To se ještě uvidí!“

Kelp spěšně a naléhavě zašeptal: „Dortmundere, pojd' nahoru, ano? A potichu, protože jinak nás dostaneš do problémů.“

Dortmunder hlas neztišil, když řekl: „Já nahoru nepůjdu, ale ty půjdeš pryč. Zůstanu tady dole a udělám svou práci.“

„Jsi ve špatnym *patře*,“ zašeptal Kelp.

Dortmunder, který se v kleče snažil po hmatu najít své dláto, se zamračil a vzhlédl proti šedočerveným mrakům na nejasnou postavu. „Nejsem,“ řekl.

„Je tady... je tady navíc... dole je *suterén*.“

„Cože je dole?“ Dortmunderova ruka našla dláto. Sevřel ho, napřímil se a zamračil se do neproniknutelné tmy. Pod ním je ještě další patro, tím si byl jistý. Takže teď se nachází ve druhém poschodí.

Ale Kelp zašeptal: „Proč si myslíš, že čekám tady nahoře? Odpočítej si to od střechy, jestli mi nevěříš. Ty se dostaneš do *obchodu*.“

„Jsem s tebou jenom ve stejném domovním bloku,“ řekl Dortmunder, „a všechno se začne hatit.“

V okně nalevo se rozsvítilo světlo. Kelp zašeptal ještě naléhavěji: „Pojd' sem *nahoru*! Chceš se nechat *chytit*?“

„Dobře, chlapi,“ zahřměl hlas, „řekli jste si o to. Policajti už jsou na cestě.“

Jiný hlas zakřičel: „Lidi, proč nejste zticha?“

První hlas zařval: „To jsem nebyl já! To byli tamti kašpaři!“

„Tebe je slyšet nejvíc!“ zaburácel hlas číslo dvě.

„Co kdybys táhnul k čertu,“ doporučil hlas číslo jedna.

Objevilo se další žluté okno. Třetí hlas zakřičel:

„A co kdybyste se vy dva šli utopit?“

„Dortmundere,“ zašeptal Kelp, „no tak dělej, pojď už.“

Hlas číslo dva něco navrhoval hlasu číslo tři. Hlas číslo jedna křičel na někoho jménem Mary, aby znovu zavolala policajty. Ke sboru se přidal ještě hlas číslo čtyři a další dvě okna rozzářila tmou. Začalo být příliš živo.

Dortmunder, který si v tom křiku naštvane mumlal sám pro sebe, poklekl a netečně si začal balit svou plátěnou tašku. „Jednoduchý vloupání,“ řekl si pro sebe. „Objeví se Kelp a nezmůžu se ani na jednoduchý vloupání.“ Okolo něj zuřila sousedská hádka. Lidé v pyžamech se nakláněli z oken a navzájem si hrozili pěstmi. Dortmunder zapnul tašku a postavil se. „Jednoduchá, poměrně klidná práce,“ zamumlal. „Objeví se Kelp.“ Vzal tašku a vydal se opět nahoru po požárním schodišti.

Kelp čekal na odpočívadle o patro výš. I tady byly černé kovové dveře, tentokrát doširoka otevřené. Kelp hostitelským gestem pobídl Dortmundera, aby vstoupil, ale ten ho ignoroval a pokračoval dál. Když míjel dveře, pohledem letmo zachytil kožešiny, které visely uvnitř na stojanech. Takže byl opravdu ve špatném patře. Na náladě mu to nepřidalo.

„Kam jdeš?“ zeptal se ho Kelp. Nebyl žádný důvod šeptat. Ne teď, když okolo všichni najednou křičeli, takže Kelp mluvil normálním hlasem.

Dortmunder neodpověděl. Stoupal dál po požárním schodišti. Uprostřed dalšího patra si uvědomil, že Kelp jde za ním, a napadlo ho, že se otočí a řekne mu, ať jde pryč, nebo možná že se otočí a praští ho plátěnou taškou po hlavě, ale neudělal to. Neměl na to sílu, neměl na to dostatečně rozhodný postoj. Opět se cítil poraženecky, tak jako vždy, když se jednalo o Kelpa. Takže se jen dál trmácel po požárním schodišti vzhůru ke střeše.

Nahoře zabočil doleva a přes střechy mířil směrem ke garážím. Věděl, že Kelp kluše za ním, ale snažil se tento fakt ignorovat. A snažil se ignorovat i to, že ho Kelp dohonil, šel vedle něj, lapal po dechu a řekl: „Zpomal trochu, jo?“

Dortmunder zrychlil.

„Byl jsi ve špatnym patře,“ řekl Kelp. „Je to snad *moje* chyba? Byl jsem tam dřív než ty a vypáčil jsem dveře. Myslel jsem si, že ti pomůžu.“

„Nepomáhej,“ řekl Dortmunder. „To je vše, o co tě žádám. Nepomáhej.“

„Kdyby ses zastavil u správných dveří,“ řekl Kelp, „nemusel bych na tebe volat. Mohli jsme si promluvit uvnitř. Mohl jsem ti pomoci odnést ty kožešiny.“

„Nepomáhej,“ zopakoval Dortmunder.

„Byl jsi ve špatnym *patře*.“

Dortmunder se zastavil. Byl jednu střechu od garáží. Otočil se, podíval se na Kelpa a řekl: „Dobře. Jediná otázka. Podaří se ti tam vloupat. A chceš, abych se k tobě přidal?“

Kelp zaváhal. Bylo zřejmé, že měl v hlavě jiný plán, jak o tom začít mluvit. Rozvláčně a zdlouhavě. Ale k tomu nedojde a Dortmunder pozoroval Kelpa, jak mu to konečně došlo. Kelp si povzdechl. „Ano,“ řekl.

„Odpověď je ne,“ řekl Dortmunder. Otočil se a znovu zamířil ke garážím.

Kelp, který za ním pospíchal, zaprotestoval: „Proč? Nemůžeš aspoň *poslouchat*?“

Dortmunder se znovu zastavil a Kelp do něj vrazil. Byl menší než Dortmunder, takže mu nosem narazil do ramene. „Au!“ zanaříkal.

„Řeknu ti proč,“ řekl Dortmunder.

Kelp si rukou tiskl nos. „To bolí.“

„Promiň,“ řekl Dortmunder. „Když jsem tě poslouchal naposled, skončilo to tak, že jsem bez dechu běžel přes celý Long Island kvůli té zatracené bance, a co jsem z toho měl? Rýmu.“

„Myslím, že mi z nosu teče krev,“ řekl Kelp. Jemně se konečky prstů dotýkal nosu.

„Promiň,“ řekl Dortmunder. „A pamatuješ, co bylo ještě předtím? Když jsem tě také poslouchal? Ten zatracený Balabomoský smaragd, na *ten* si pamatuješ?“

+

„Jestli mi dáváš vinu za cokoli z toho,“ pronesl Kelp nosově, protože si svíral kořen nosu, „myslím si, že je to dost nespravedlivý.“

„Jestli jsem nespravedlivý,“ upozornil ho Dortmund, „určitě nechceš být někde poblíž.“ A znovu se otočil a odcházel.

Kelp šel stále za ním. Sahal si na nos a nahlas popotahoval. Když přešli poslední střechu, Dortmund otevřel dveře, které vedly na schodiště. Následován Kelpem sešel dolů do otevřeného prostoru s betonovou podlahou, kde bylo zaparkováno půl tuctu zaprášených aut. Přešel patro, stále s Kelpem za zády, a po betonové rampě sešel do dalšího patra garáží, kde stála jiná zaprášená auta, a o tři poschodí níž prošel kolem méně zaprášených aut k hnědému mikrobuse volkswagen s červenými postranními záclonkami. Kelp, který stále mluvil nosově, se zeptal: „Kde jsi k němu přišel?“

„Ukradl jsem ho,“ odpověděl Dortmund. „A protože jsi nebyl nikde poblíž, nic se nepokazilo. Myslel jsem si, že do něj právě teď budu nakládat kožešiny.“

„To není moje chyba,“ řekl Kelp. „Byl jsi ve špatném patře.“

„Protože jsi byl poblíž,“ opáčil Dortmund. „Nosíš mi smůlu. Ani nemusím vědět o tom, že tam jsi, a dělám chyby.“

„To není fér, Dortmundere,“ řekl Kelp. „Teď o tom víš.“ Gestikuloval oběma rukama.

„Krev ti teče na košili,“ řekl mu Dortmund.

„Sakra.“ Kelp si znovu pevně sevřel prsty svůj nos. „Poslouchej,“ řekl s nosovou výslovností, „jen mě nech, ať ti o té záležitosti řeknu.“

„Když tě budu poslouchat...,“ začal Dortmunder, ale pak ztichl a potřásl hlavou. Někdy se prostě nedalo se špatnou kartou dělat nic jiného než s ní hrát. Věděl to lépe než kdokoli jiný. „Vem to čert,“ řekl. „Nastup si do auta.“

Pod rukou, kterou si Kelp držel nos, se mu rozzářil obličej. „Nebudeš toho litovat, Dortmundere,“ řekl a oběhl mikrobus na druhou stranu.

„Lituju toho už teď,“ odpověděl Dortmunder. Ale nasedl do mikrobusu, nastartoval a rozjel se dolů a ven z garáží. Muž v zelené pracovní košili a zelených pracovních kalhotách seděl venku na chodníku na kuchyňské židli, a když ho míjeli, ani nezvedl hlavu. Kelp, který si muže prohlédl, se zeptal: „Není to chlap, co má na starost garáže?“

„Je.“

„Jak se ti podařilo vjet dovnitř a ven?“

„Dvacet dolarů,“ řekl Dortmunder se zachmuřeným výrazem. „To jsou další výdaje, který s tebou mám.“

„Dortmundere, teď máš prostě jen špatnou náladu.“

„Vážně?“

„Zítřa změníš názor,“ řekl Kelp. „Uvědomíš si, že není správné, že mi dáváš všechno za vinu.“

„Já ti nedávám za vinu *všechno*,“ řekl Dortmunder. „Nedávám ti za vinu druhou světovou válku a nedá-

vám ti za vinu povodeň v Johnstownu. Ale všechno ostatní ti za vinu opravdu dávám.“

„Zítřka budeš mít jiný názor,“ řekl Kelp.

Dortmunder se na něj podíval nevěřícím pohledem a řekl. „Zase ti teče krev.“

„Ach.“ Kelp zaklonil hlavu a zíral na střechu volkswagenu.

„Možná jsi mi chtěl říct o nějaký fušce,“ řekl Dortmunder, „takže teď můžu odmítnout a zapomenout na to.“

„Tak přesně to není,“ řekl Kelp. Držel si nos a mluvil do střechy. „Vlastně jsem ti nechtěl nic říct. Spíš ti něco *ukázat*.“

Jako ten smaragd. „Kde to je?“

Kelp strčil ruku, kterou si nedržel nos, do kapsy saka a vytáhl brožovanou knížku. „Tady,“ řekl.

Dortmunder se blížil ke křižovatce a svítila mu zelená. Zabočil, ujel jeden blok a zastavil na červenou. Pak se podíval na knihu, kterou Kelp mával. „Co to je?“ zeptal se.

„To je knížka.“

„Vím, že je to knížka. Ale co to je?“

„Je pro tebe, aby sis ji přečetl,“ řekl Kelp. „Na, vezmi si ji.“ Pořád zíral na střechu, držel si nos a knihu jen zamával směrem k Dortmunderovi.

Dortmunder si tedy knihu vzal. Jmenovala se *Ukradené dítě* a napsal ji nějaký Richard Stark. „To zní jako pěkná kravina.“

„Jen si to přečti,“ řekl Kelp.

„Proč?“

„Přečti si to. Pak si promluvíme.“

Dortmunder potěžkal knihu v ruce. Útlá brožovaná knížka. „Nechápu,“ řekl.

„Nic neřeknu, dokud si to nepřečteš,“ řekl Kelp. „Souhlasíš? Koneckonců, díky tobě mi teče z nosu krev, takže si snad můžeš přečíst jednu knížku.“

Dortmunder chtěl říct něco o kožešinách, ale nakonec to neudělal. Na semaforu se rozsvítila zelená. „Možná,“ řekl, hodil knížku za sebe a rozjel se.

2

Stan Murch volal z telefonního automatu v bistru. „*Maxmiliánovy ojeté osobní vozy*, u telefonu slečna Caroline.“

„Ahoj, Harriet. Je tam Max?“

„S kým mluvím, prosím?“

„Tady je Stan.“

„Och, ahoj, Stane. Vydrž chvíli, prosím. Max vysvětluje podmínky smlouvy nespokojenému zákazníkovi.“

„Jasně,“ řekl Murch. Telefonní budka stála uvnitř bistra, ale měla okno, kterým bylo vidět na vyasfaltované parkoviště a silnici za ním. Tucet aut če-